

Η Αγία Άννα η Αδελφός Ευφημιανός

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η αγία Άννα είχε γεννηθή στην Κωνσταντινούπολι, στη συνοικία των Βλαχερνών, κατά την βασιλεία του Κωνσταντίνου Κοπρωνύμου.

Όταν νέα ακόμη έχασε τους γονείς της, η γιαγιά της βιάσθηκε να την παντρέψη. Αλλά ο εκ πατρός θείος της δεν ικανοποιήθηκε από αυτό. Ήταν ένας ερημίτης του Ολύμπου, ο οποίος είχε γνωρίσει τη φυλακή και τα βασανιστήρια για την πίστι και τον οποίον ο διωγμός κρατούσε μακριά ακόμη από την μοναξιά του.

Γιατί, της λέει, εδέσατε με την τύχη ενός ανθρώπου ένα κορίτσι που επιθυμούσε μέσα από τους αγώνες της ασκητικής ζωής να δεθή στην υπηρεσία του Θεού;

Μετά από αυτή την επίπληξι ευλόγησε την Άννα και εξαφανίσθηκε. Δυο χρόνια αργότερα ο εικονομάχος αυτοκράτωρ Λέων ο Δ' πέθανε (780) και ο ερημίτης, ελευθερωμένος, ήρχετο να ιδή την ανηψιά του προτού επιστρέψη στο όρος του.

-- Κόρη μου, της λέει, ας είναι η ψυχή σου δυνατή και αρρενωπή, διότι πολλές είναι οι θλίψεις των δικαίων. Γνώριζε ότι πριν γεννηθή το παιδί που φέρεις στην κοιλιά σου θα θάψης τον σύζυγό σου.

Πραγματικά, τον έκτον μήνα ο σύζυγός της πέθανε. Η Άννα έκλαψε, θρήνησε, στέγνωσε από λύπη. Όταν αποθήλασε το βρέφος της, το εμπιστεύθηκε σε έναν από τους θείους της για να μπορέση από τότε να παραδοθή στα γυμνάσματα της ασκητικής ζωής.

Αυτή τη στιγμή παρουσιάσθηκε πάλι ο ερημίτης και της είπε: Νάσαι δυνατή εν

Κυρίως. Δείξε μου το παιδί σου. – Το εμπιστεύθηκα στον αδελφό του, απήντησε· εφύλαξα κοντά μου μόνον το μεγαλύτερο.

Έπειτα από λίγο, του παρουσίασε και τα δύο και του λέγει κλαίοντας: – Άγιε Πάτερ, προσευχηθήτε γι' αυτά.

– Δεν έχουν ανάγκη προσευχών, απήντησε ο γέρων.

– Δυστυχής αμαρτωλή που είμαι! Ποιο νέο κακό πρόκειται να μου αναγγείλετε ακόμη;

– Δεν σου είπα ότι οι θλίψεις του δικαίου είναι πολλές; Πιστεύεις ότι μπορείς να αξίζης το όνομα του δικαίου δίχως να υποφέρεις; Δεν θα είμαστε ευάρεστοι στο Θεό παρά αποδεχόμενοι γι' Αυτόν όλους τους πόνους, όλες τις στερήσεις.

– Όχι, όχι, όχι τα παιδιά μου! Θα ήθελε ο Θεός να μου πάρη τα παιδιά μου;

– Εσύ το είπες. Έπειτα από λίγο καιρό θα τα πάρη και τα δυο.

Η Άννα, με μια υπέρτατη προσπάθεια, πνίγει τα δάκρυά της και προσφέρει μεγαλόψυχα στο Θεό τη θυσία που της ζητείται. Έπειτα αρχίζει να μοιράζει στους φτωχούς ό,τι είχε.

Όταν πέθαναν τα παιδιά της, τα έκλαψε αρκετόν καιρό και αποτελείωσε να μοιράζει τα αγαθά της. Κατόπιν πέρασε την Προποντίδα και κατευθύνθηκε προς τον Όλυμπο, έχοντας κάτω από τα συνήθη φορέματά της ένα ανδρικό ένδυμα. Έπειτα από λίγο συνήντησε ένα μοναχό ο οποίος δέχθηκε να της κόψη τα μαλλιά, σύμφωνα με το τυπικό του μοναχισμού που υποδηλώνει την παραίτησι από τον κόσμο. Πέταξε τα φορέματά της τα γυναικεία και χτύπησε την πόρτα του πρώτου μοναστηριού, το οποίο παρουσιάσθηκε στα μάτια της.

Όταν παρουσιάσθηκε μπρος στον ηγούμενο, σύμφωνα με τη συνήθεια έπεσε στα πόδια του για να δεχθή την ευλογία του. Αυτός την σήκωσε και νομίζοντάς την για ευνούχο της λέγει: Αδελφέ μου, ποια αιτία σε οδηγεί εδώ σ' εμάς και ποιο είναι το όνομά σου;

– Η αιτία του ερχομού μου είναι το πλήθος των αμαρτιών μου. έρχομαι εδώ με την ελπίδα, αφού γίνω δεκτός, να ζήσω μεταξύ σας, το υπόλοιπο της ζωής μου, μέσα στην περισυλλογή και την προσευχή, για να εύρω έλεος την ημέρα της κρίσεως εμπρός στο Θεό. Ονομάζομαι Ευφημιανός.

Ο Ηγούμενος την δέχθηκε μεταξύ των δοκίμων του. Ο νέος καλόγερος έκαμε θαυμαστές προόδους στην ευσέβεια. Λόγω της υπακοής του, της επιμέλειας στην προσευχή και ιδίως λόγω της βαθύτατης ταπεινότητός του, έγινε ένα τέλειο παράδειγμα για τους αδελφούς. Ο Θεός τον προίκισε με το δώρο των θαυμάτων. Έβλεπε κανείς τότε να προστρέχουν πλήθος προσώπων στο μοναστήρι των Λευκάδων, για να εκλιπαρήσουν θεραπείες σωματικές ή πνευματικές χάρες. Πολλοί

νέοι έκπληκτοι από τη θέα των αρετών του και συγκινημένοι από τις σοφές συμβουλές του, αρνούσαν τον κόσμο και ζητούσαν να γίνουν δεκτοί στο μοναστήρι. Η συρροή υπήρξε τόσο μεγάλη, ώστε σε λίγον καιρό δεν υπήρχε εκεί πλέον θέσις.

Ίδρυσις του μοναστηριού των Αβραμιτών

Τότε ο ηγούμενος απηύθυνε στον πατριάρχη Άγιο Ταράσιο μια λεπτομερή έκθεσι για τα θαύματα τα οποία ο Θεός επιτελούσε στους Λευκάδες με τη μεσολάβησι του αδελφού Ευφημιανού, και για την ανάγκη που βρίσκονταν να αρνούνται πολλούς υποψηφίους ελλείψει θέσεως.

Ο άγιος Ταράσιος απήντησε με τη δωρεά μιας μεγάλης εκτάσεως που ήταν γεμάτη ερείπια και χαλίκια, κοντά στην Προύσα. Η ηγούμενος διεμόρφωσε το άγριο αυτό μέρος και έκτισε εκεί το απέραντο μοναστήρι των Αβραμιτών, όπου αργότερα τόσες προσωπικότητες, κουρασμένες από αξιώματα και τιμές, αηδιασμένες από τις ραδιουργίες της αυλής και από σκοτούρες της πολιτικής, θα έλθουν να βρουν τη γαλήνη και την ευτυχία, αφιερώνοντας στο Θεό, προφυλαγμένοι από την διαφθορά του κόσμου, τις υπόλοιπες ημέρες τους σε ένα άσυλο ευλάβειας και ειρήνης.

Όταν οργανώθηκε το καινούριο μοναστήρι, ο αδελφός Ευφημιανός στάλθηκε εκεί για να προσελκύση νέους ζηλωτάς. Η αποστολή του ήταν ίσως να γεμίση τα δύο αυτά μοναστήρια από άγιες και γενναίες ψυχές. Όταν εκπληρώθηκε αυτή η αποστολή, ο Θεός του έστειλε φοβερές δοκιμασίες.

Οι μεγάλες δοκιμασίες

Ένας μοναχός με χλιαρή πίστι τον μίσησε από φθόνο. Του άρεσε να τον υβρίζει σε κάθε στιγμή με χονδροειδή αστεία για τη δήθεν ιδιότητα του ευνούχου.

Η αγία Άννα, προσεκτική πάντα να κάνη το καλό, τον άφινε να λήη και υπέμενε όλα με μια αμετάβλητη υπομονή.

Αλλά ο ψευτοκαλόγερος, έχοντας μάθει ότι μία γυναίκα της πρωτευούσης είχε εξαφανισθή, αφού είχε μοιράσει τα πλούτη της στους πτωχούς, άρχισε να υπαινίσσεται πονηρά ότι ο ευνούχος Ευφημιανός θα μπορούσε κάλλιστα να είναι η γυναίκα αυτή. Έπειτα αφίνοντας τα αστεία άρχισε να διαδίδη το συμβάν σαν ένα γεγονός, πολύ πιθανό, αν μη βέβαιο.

Εξοικειώθηκε τόσο καλά με την ιδέα αυτή, ώστε κατέληξε να την πιστέψη ο ίδιος και αποφάσισε να βεβαιωθή γι' αυτό. Σκέφθηκε ότι κάνοντάς την να κυλίση σε ένα

γκρεμό ή σε μία χαράδρα θα κατόρθωνε λόγω της αναποφεύκτου ακαταστασίας των φορεμάτων να εισδύση στο μυστήριο.

Εξετέλεσε το σχέδιό του, αλλά δεν μπόρεσε να δη τίποτα, γιατί αιφνιδίως έπεσε αυτός στη γη κατά το ήμισυ παράλυτος. Σηκώθηκε πάλι όπως μπόρεσε και μη τολμώντας να ξαναμπή στο μοναστήρι έπειτα από το ωραίο αυτό κατόρθωμα, πήγε με κόπο στη χώρα του, όπου συνελήφθη και καταδικάστηκε σε απαγχονισμό για απόπειρα φόνου.

Η αγία Άννα έκρινε φρόνιμο, για να αφήση στο χρόνο να ησυχάση τα πνεύματα και να αποφύγη ένα σκάνδαλο, οπωσδήποτε δυνατό, να εγκαταλείψη το μοναστήρι. Επέτυχε εύκολα από τον ηγούμενο την άδεια να αποσυρθή για μερικά χρόνια στην μοναξιά. Συντροφευμένη από τους αδελφούς Ευστάθιο και Νεόφυτο εισέδυσσε στο όρος και έφθασε στα ύψη. Αφού συνάντησε ένα ευχάριστο μέρος, όπου υπήρχε μία πηγή, μία εκκλησία και ένας μικρός κήπος, εγκατέστησε εκεί την κατοικία της.

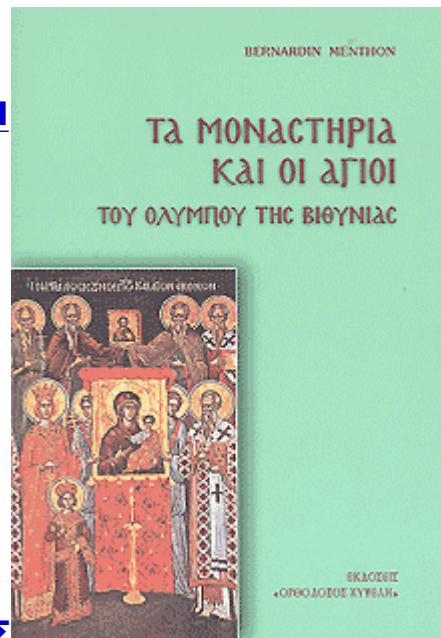
Μοναχοί της Κωνσταντινουπόλεως την προσκάλεσαν κοντά τους. Αυτή υπήρξε ευτυχής που πήρε αυτή την ευκαιρία για να απαλλαγή από μία κατάσταση, η οποία παρέμενε λεπτή. Έφθασε λοιπόν στις ακτές του Βοσπόρου και υπήρξε, για το Μοναστήρι που είχε το πλεονέκτημα να την κατέχη, ένα όργανο της χάριτος σε όλη την υπόλοιπη ζωή της.

Μετά από το θάνατό της το μυστικό του φύλου της έγινε γνωστό.

Εκ του βιβλίου:

BERNARDIN MENTHON

ΤΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΙΟΙ

ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ ΤΗΣ ΒΙΘΥΝΙΑΣ

Πηγή: impantokratoros.gr